

Per què Déu va posar l'arbre Del coneixement Del bé i Del mal enmig de l'hort?

“Si Ell no vol que això succeeixi, per què posar aquest arbre al mig del jardí – i no fora dels murs de Paradise”* Veronika decideix morir, Paulo Coelho. Per Mari, personatge de La novel·la ‘Veronika decideix morir’, l’escriptor Paulo Coelho, expulsió del Jardí de l’Edèn de la parella va ser arbitrària i sense fonament jurídic *“... només per infringir la llei arbitrària, sense cap fonament jurídic no mengen fruit del bé i del mal”* Ditto. No obstant això, la pregunta anterior es pot formular, sense por a cap càstig, o que està cometent un sacrilegi o blasfèmia. Intenta saber per què Déu va posar l'arbre de la ciència bé i el mal al mig del jardí sense cap barrera que impedia l'home per accedir-hi, però, és ben assessorat assenyalar que l'acte de fer una pregunta, i en funció de que fa la pregunta, pot albergar la més variada en les seves intencions embalum.

Per què Déu va posar l'arbre Del coneixement Del bé i del mal enmig de l'hort?

Aquesta pregunta no s'ha de fer només pels ateus, escèptics, mags, espiritistes i altres corrents de pensadors seculars, però cal fer-ho principalment per cristians. No em refereixo a “cristians” amb punt de suport a través de La religió, la moral, o la formalitat, però els que realment creuen en la doctrina de Crist.

La pregunta pot formular sense por a cap càstig, o que està cometent un sacrilegi o blasfèmia. Intenta saber per què Déu va posar l'arbre de la ciència bé i el mal al mig del jardí sense cap barrera que impedia l'home per accedir-hi.

Però és prudent tenir en compte que l'acte de fer una pregunta, i depenent de qui fa la pregunta, pot albergar la més variada en les seves intencions embalum.

Per entendre aquesta peculiaritat pròpies preguntes, tornem al cas a l'Edèn:

La "serp" va fer una pregunta a la dona: "Conque Déu us ha dit:" No menjareu de tot arbre de l'hort" (Gènesi 3: 1). La "serp" volia saber, o qüestionar l'ordenança divina? Quina perspectiva motivat la pregunta?

Noti que la 'serp' astúcia va poder amb la pregunta que ella,

- Va cridar l'atenció d'Eva amb El fruit Del coneixement del bé i del mal arbre;
- posat èmfasi en La Idea d'una prohibició exacerbat, fora de lloc i que mai va existir;
- La dona se sentiu segur de si mateix mitjançant La demostració de La "serp" coneixement superior;
- Per tant, La dona va deixar de refugiar-se en la paraula de Déu, i;
- Ell va tenir l'oportunitat d'exposar la mentida que va produir l'error.

La pregunta: *"Per què Déu va posar l'arbre AL mig Del jardí"* és rellevant i ha de ser fet quan vostè té el desig de saber, però, depenent del context, o el temps que es fa, es pot utilitzar per aplanar. Tingueu En Compte:

*"Si Ell no vol que això succeeixi, per què posar aquest arbre AL mig Del jardí – i no fora dels murs de Paradise *"* Veronika decideix morir, Paulo Coelho, Són Paulo, Editorial Terra Brasil, 2006, pàgina 108. .

Quan ens enfrontem a preguntes com aquesta és Ben convenient comprovar quina és La motivació darrere d'ell:

a) El desig de saber, o bé;

b) Instar a criticar, per aplanar, etc.?

Un altre punt a tenir en compte es refereix a l'estat emocional del que pregunta.

S'ha de fer la pregunta a la pantalla, però, no cal desconèixer que només els moments de desequilibri emocional. Per què qüestionar la divinitat de raons només quan vostè no està bé apagat, quan es perd un familiar, quan es tracta de sortir d'una relació frustrant, quan està deprimat, quan en les morts, catàstrofes, etc.?

Si l'interlocutor vol arribar a la veritat no pot ser compromesa emocionalment.

Se sap que un dels problemes de la ciència moderna és l'eina, és a dir, l'eina d'anàlisi de certs esdeveniments científics. Com analitzar un àtom sense l'eina d'anàlisi interfereix amb la dinàmica de l'àtom? Si es van analitzar per un microscopi, la mateixa llum que s'endinsa en l'àtom no interfereix en el que està mirant, interfereix amb el mesurament i diagnòstic? Mitjançant la introducció de certs colorants en les cèl·lules per veure-ho, no interfereixen amb la dinàmica dels seus compostos?

Diran una anàlisi que depèn exclusivament de les relacions lògiques, la persona que busca una resposta es compromet emocionalment? Si les preguntes, la base per a tota recerca de coneixement, ja assetjada per sorgeixen elements esbiaixats?

D'això es desprèn que, si una persona es veu compromesa emocionalment, s'escoltarà només el que vol sentir, i veure només el que vols veure. Per tant, tenim una veritable declaració de la dita popular: *"El cec que el que no vol veure."*

Atès que el diable va fer la pregunta a la dona: *"Déu us ha dit:" No mengeu de tot arbre de l'hort"* (Gènesi 3: 1), posant l'accent en la prohibició que efectivament no existia, molts

pensadors només senten i veuen en l'ordenança Déu li va donar a l'home una prohibició. Fins i tot acusar Déu per fer que l'home a la desobediència, o que Déu va inventar el càstig.

Però el que va dir Déu a l'home? Els ateus han llegit El que Déu va dir? Els crítics oberts i llegits efectivament El llibre que conté els registres Del que Déu va dir?

Noti El que Déu va dir: "De tot arbre de l'hort podràs menjar..." (Gen 2:16). El que Déu ha posat èmfasi? Déu va emfatitzar que l'home era lliure, i podria actuar AL seu gust. Adam podia menjar de tots els arbres Del jardí, però, La "serp" ha posat èmfasi en La dona només una prohibició.

És sorprenent que en qualsevol acusació contra Déu citar les seves paraules segons consta en el Gènesi, sobretot, "[De tot arbre de l'hort podràs menjar lliurement ...](#)" (Gen 2:16). En general, l'etiqueta de la fruita de la ciència del bé i del mal arbre només 'fruit prohibit'. I El fruit no ha estat 'prohibit' a causa de tots els arbres home podia menjar "lliurement".

La inducció de la 'serp' enfosqueix la veritat als que es delecten en el manifest que els agrada els seus cors. Wrong amalgamar la pregunta esbiaixada d'ordenança divina 'serp', i interpretar només com a prohibició. Bé, el predicador va dir: "[El neci no es delecta en la saviesa, però només per manifestar el que agrada al teu cor](#)" (Proverbis 18: 2).

El que és evident en l'ordenança divina? Déu dóna a Adam l'exercici Del lliure albir!

Déu va posar l'arbre de la ciència bé i el mal al mig del jardí, sense cap barrera que impedia a l'home menjar del seu fruit per donar-li la llibertat.

Si l'arbre del coneixement del bé i el mal no es va col·locar entre els altres arbres de l'Edèn, Adam era efectivament lliure? Hi ha llibertat quan no hi ha límits? Com dissenyar La

llibertat sense una referència establerta?

No hi ha límits a Déu? S'entén que Déu és lliure, però no pot mentir. Déu no pot faltar a La seva paraula. Ell no pot prometre i no complir! Encara que Déu és Déu, se sotmet a La seva paraula! No obstant això, Ell és La màxima expressió de La llibertat!

La llibertat no està en fer El que es va vetar abans és la possibilitat de rebutjar o no prohibits.

Sense l'arbre i sense advertència divina no hi hauria cap exercici de La llibertat, i l'home està lligat a Déu, fins i tot en contra de La seva voluntat. La regla (lliurement) i l'excepció (però) van de la mà per ser viable l'exercici de la llibertat (Gènesi 02:16 -17). Tots els arbres Del jardí es podrien mostrear lliurement, però, l'home ha de tenir en compte que si menjava l'arbre de la ciència bé i el mal, seria assumir les conseqüències (separació de Déu).

Encara creat lliure, no hi hauria cap raó perquè aquesta llibertat si Adam no tenia la possibilitat real d'exercir-lo. Què és la llibertat sense la possibilitat de ser esclavitzat? Trieu el prohibit no és realment la llibertat, ja que no resideix en prohibit abans, la possibilitat de rebutjar una cosa factible: la servitud.

Així com la comunió amb Déu (la vida) és condició antagònica de la venda de la glòria de Déu (la mort), per estar amb Déu és la llibertat, i alienat d'ell l'esclavitud del pecat.

Només quan L'esperit de Déu, hi ha la llibertat, de manera que només l'home Déu és lliure i la vida (2 Corintis 3:17).

Adam no va tractar El fruit de ser lliure, perquè per provar-ho, va aprovar la condició de detinguts, sotmetent-se a la seva pròpia decisió.

En algun moment Adam va ser pressionat per prendre una

decisió?

La llibertat és patent, és clar, per Adam no va ser obligat a prendre qualsevol decisió. Era lliure, perquè no hi havia cap tipus d'opressió que l'obligaria a prendre una decisió.

Adam no sabia les conseqüències de les seves accions? Ell no tenia el coneixement per prendre una decisió? Seria una ignorància benedicció?

La lluita per la informació, rebutjant qualsevol règim polític que viola el dret a la informació és una constant per a la humanitat durant segles. Però per què acusar la desobediència d'inducció de Déu per a la concessió d'un dret tan car a Adam quan se li va informar de les conseqüències de les seves accions?

L'home és lliure només quan sàpiga les conseqüències de les seves accions. L'home és lliure quan se li permet prendre decisions. L'home és lliure quan es té el coneixement per prendre les seves pròpies decisions.

L'ordenança divina era de cap manera arbitrària, en lloc de qualsevol sistema jurídic que l'home ha inventat. L'ordenança divina és l'expressió més sublim de l'esperit de la llei: el seu objectiu era preservar els actius més importants de l'home – la vida i la llibertat.

Encara no menjar del fruit de l'arbre, Adam es mantindria viva (unit a Déu), perquè el resultat va ser clar: certament moriràs (separació de Déu). Mentre tornada de l'arbre de la ciència del bé i del mal Adam queden lliures, però després de dinar, fer seria un presoner de la seva pròpia decisió.

Per Mari, personatge de La novel·la 'Veronika decideix morir', l'escriptor Paulo Coelho, expulsió del Jardí de l'Edèn de la parella va ser arbitrària i sense fonament jurídic *"... només per infringir la llei arbitrària, sense cap fonament jurídic no mengen fruit del bé i del mal"* Ditto.

És inconcebible que algú, i utilitzar com a exemple els arguments de caràcter Mari, vinculats a un sistema jurídic que està redactat de manera que la gent del carrer no entenen els requisits, i aquest règim sosté el principi que ningú pot al·legar ignorància de la llei, la pregunta que hi va haver arbitrarietat en l'ordenança de l'Edèn.

Hi hauria arbitrària si Déu legislar per al seu propi benefici, però l'ordenança donada a Adam va ser destinat únicament per preservar el que pertanyia a l'home. Feu algú penalment responsable, tot i que desconeixen la llei, és legislar en benefici de la llei, no la subordinació de la llei.

No hi ha res en aquest marge per acusar Déu de l'arbitrarietat, però els acusadors volen posar l'ordenança divina en suspensió, encara vivint sota un sistema legal que navega pels principis inferiors d'ordenança divina. Si bé l'ordenança divina adreçada a preservar les dues coses més precioses que se li va donar a l'home, es proposen els sistemes jurídic d'avui per intervenir en els conflictes d'interès, sent eminentment punitiu. Per exemple: matar algú es redueix a una pena de presó.

L'acusació que Déu va inventar el càstig a través de l'ordenança donada a Adam es basa en una lògica simplista sense si més no investigar els fets descrits en el *"Déu de la Bíblia (...) Per contra, va escriure la llei i ha trobat una manera de convèncer algú per trencar-lo, només per ser capaç d'inventar el Càstig"* idem.

"I va manar Senyor Déu a l'home, dient: De tot arbre de l'hort podràs menjar, però l'arbre del coneixement bé i del mal, no menjaràs; perquè el dia que mengem, certament moriràs" (Gènesi 2:16 -17).

Quina és la conseqüència de la decisió de l'home de menjar el fruit del coneixement del bé i del mal? Mort. La mort de la

qual Déu va fer referència no va ser la fi de les funcions vitals del cos, perquè quan es fa referència a la mort física de l'home Ell usa "tornen a la pols" del terme.

Si només hi havia Adam i Eva al Edèn, ells moren per a qui? La decisió de menjar el fruit donaria lloc a l'alienació, una barrera entre Déu i els homes. Només el terme "mort" per descriure la "nova" condició rellevant per a l'home després de la caiguda.

Quan Déu li va advertir: "no menjaràs", va ser assenyalant que si l'home ja no desitjava tenir relació, i dependrà Del Creador (la vida), que faci ús d'ella la ciència del bé i del mal fruit. A mesura que l'home era lliure, si no la majoria volia viure en l'atenció a la dependència i el coneixement del Senyor, podria "ser" a part d'Ell (la mort).

Després de menjar el fruit del coneixement del bé i del mal, l'home ha arribat a ser com Déu, coneixedors del bé i del mal. La barrera d'enemistat es va erigir (mort, separació, alienació ...), i l'home va passar a jugar pels coneixements adquirits.

Déu ningú oprimeix (Job 37:23), i tempta ningú amb el mal (Santiago 1:13), per tant, la caiguda de l'home no va venir del Creador. Era l'home que va posar en marxa la presència del Creador.

Després de menjar la fruita i la matriu (alienació), l'home es va convertir en un esclau a ser la seva pròpia decisió. Encara que per ser com Déu, coneixedors Del bé i Del mal, va ser alienat a Déu, per tant, se li va demanar que manteni la seva posició. Quan compartit la glòria de Déu, l'home no era com Déu, sabent el bé i el mal, però Déu va venir de totes les coses. De tot arbre de l'hort que va ser plantada pel Senyor

que l'home pogués menjar lliurement, amb la caiguda, l'home estava en possessió dels coneixements necessaris i necessari per mantenir la suor del seu front (Gènesi 3:19).

La condició d'Adam equival al fill que gestiona l'emancipació del seu pare: de peu per si mateixos. Quan ell coneixia prou fins i tendeixen al jardí de Déu, ara, fora del jardí, la terra es va posar a produir espines i cards, perquè l'home provesse seu manteniment amb la suor del seu front (Gènesi 3:18). La feina na era un càstig, perquè l'home treballava des que es va posar a l'hort.

L'home va arribar a ser "independent" després de la caiguda, i va ser expulsat del Jardí de l'Edèn, per iniciar el seu treball de llaurar una terra "difícil" que produeixen la suor d'acord amb la mesura del treball de l'home (Gènesi 3:23). Tingueu en compte que hi ha una gran diferència entre "llibertat" (vida) i la "independència" (mort). Quan és lliure, no hi ha una relació establerta entre les parts, però l'hora d'establir La independència, les relacions es tallen.

Abans de la caiguda l'home era lliure de decidir si vol o estat separar del Creador. Després de La caiguda, es va convertir en un esclau de la seva pròpia decisió, ja que no té els mitjans per tornar al Creador. Encara que molts busquen tornar AL Creador pel seu compte, estan condemnats al fracàs.

Tornar a viure només és possible a través Del mateix Creador, assenyalant amb amor a través de La seva paraula. A mesura que l'home no va donar crèdit (es creu) la paraula que era per vida, l'única manera en què l'home de tornada a la vida és creure en la paraula del Verb Encarnat – Crist, que a l'Edèn estava relacionat amb 'teofanicamente' amb Adam.

Per això Crist diu: ["Qui creu en mi, com diu l'Escriptura, rius d'aigua viva des de dins d'ell"](#) (Joan 07:38). Només creuen les Escriptures! No cal, com ho va fer Eva, que en comptes de creure en la paraula de la imatge mateixa de Déu,

va tractar d'enfortir la seva paraula "I la dona va respondre a la serp: Del fruit de jardí arbres menjar, però l'arbre que és al mig del jardí, Déu va dir: no menjareu d'ell, ni li tocareu, perquè no morireu" (Gènesi 3: 2 -3).

Va ser suficient per creure en la paraula del Senyor, que els va dir que "certament moriràs" si faria servir la llibertat que tenien, i menjar de l'arbre de la ciència bé i el mal. Induïda per la serp, Eva molesta l'ordenança, que va fer èmfasi en la llibertat, l'alerta i acurat, pel que és una "llei" estrictament prohibitiu: "No menjareu d'ell, ni li tocareu, perquè no morireu" (Gènesi 3: 3).

Quan només hi ha una "llei" prohibitiu en lloc de l'ordenança que promou la llibertat, la luxúria treballa en l'home, pel que fa a entendre la llibertat de l'ordenança estrictament com un manament (Llei), el pecat opera cada luxúria. Per exemple: Eva va mirar i va veure que l'arbre era bo per menjar, agradable a la vista i desitjable per aconseguir la saviesa (Com ella considera l'ordenança de ser estrictament un manament, el pecat pel manament treballar tota concupiscència), va recórrer el fruit i va menjar.

Encara que la prohibició (llei) no és pecat, l'home només coneix la luxúria quan s'enfronten a la prohibició (llei). Llibertat 'de cada arbre podràs menjar' el pecat era mort, el mateix que viure sense llei, perquè la llei (prohibició) només té raó de ser pels transgressors (1 Tim 1: 9), mentre que l'ordenança sobre la cura lliure. Només prohibició "no menjarà d'Ella", el pecat pensar ocasió, ja que acaba treballant tota concupiscència.

Si bé no era La llibertat home vivia, però La prohibició "no mengem", la luxúria portar al pecat que va portar la mort. Tingueu en compte que el manament que era per vida, es va convertir en la mort. La comanda (ordenança) és sant, just i bo, i la llei (prohibició) de santa, però, el pecat trobat ocasió en l'ordenança es va matar a l'home. Sense trobar única

ocasió perquè, induït per la qüestió de la serp, Eva entén que l'ordenança es limita estrictament una llei prohibitiva, i pel manament "no menjaràs", el pecat la va enganyar i la va matar.

Per tant, qualsevol lectura de les Escripures ha d'entendre que on hi ha L'ESPERIT del Senyor, allí hi ha llibertat, però la llei només produeix ira, ja que el pecat sempre trobaran ocasió en la llei per la concupiscència.

La llei només s'imposa als delinqüents (1 Tim 1: 9), ia causa dels transgressors (Gàlates 3:19). Tant la llei "[, menjat de l'arbre que jo t'havia prohibit menjar](#)" (Gènesi 3:11), ja que la llei de Moisès s'han afegit a causa de la transgressió, perquè opera la ira de Déu, en lloc de l'atenció ordenança, que es justifica per als justos (1 Timoteu 1: 9).

Per guanyar la 'serp', Eva va ser suficient per enganxar-se a l'ordenança divina com ho va fer Crist quan va dir: "[No està escrit només de pa viu l'home, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu](#)" (Mt 4 : 4). Hi ha una diferència entre:

- Què va dir Déu: "[De tot arbre de l'hort podràs menjar, però l'arbre del coneixement bé i del mal, no menjaràs; perquè el dia que mengem, certament moriràs](#)" (Gènesi 2:16 -17);
- Què va dir Eva, "[Del fruit dels arbres Del jardí menjar, però del fruit de l'arbre que està al mig del jardí, Déu va dir: No menjareu d'ell, ni li tocàreu, perquè no morireu](#)" (Gènesi 3: 2 -3) .

Es va oblidar que tots els arbres podien menjar lliurement, el que va portar a una conclusió errònia: "*No menjareu d'ell, ni li tocàreu ...*".

Si bé el sistema legal d'avui persegueix al delinqüent a imposar la pena establerta, l'ordenança de l'Edèn només va posar l'home conscient de les conseqüències de les seves accions. Déu no va perseguir l'home per castigar abans que l'home va patir les conseqüències de la seva decisió per la

qual va menjar la fruita.

Mentre que la serp va fer del coneixement del bé i el mal com a atractiu per als éssers humans de menjar la fruita, només Déu va advertir que si menjava del fruit, l'home seria establir una barrera entre l'home i Déu (la mort, el pecat, l'alienació, l'esclavitud).

Si Déu va posar una barrera entre l'home i l'arbre Del coneixement bé i el mal, establir una relació de desconfiança entre Creador i criatura. Avui escèptics acusen Déu no fan un "vot" de confiança en l'home. Si hi havia una barrera entre l'home i l'arbre Del coneixement del bé i del mal, argumentarien que en algun moment l'home era lliure.

Què veiem? Quin és El propòsit de les preguntes que es plantegen avui dia? Busqui informació o vol aplanar Déu?

Hi ha incitació al crim, la desobediència, la rebel·lia de la següent ordenança?

"I va manar Senyor Déu a l'home, dient: De tot arbre de l'hort podràs menjar, però l'arbre Del coneixement bé i Del mal, no menjaràs, perquè El dia que mengem, certament moriràs" (Gènesi 02:16- 17).

- Déu emfatitza la llibertat completa – "De tot arbre de l'hort podràs menjar lliurement ...";
- Requeriment sense induir una decisió: "... però l'arbre Del coneixement bé i Del mal, no menjaràs...";
- Alerta motivació, el coneixement necessari per a una decisió: "... perquè el dia que mengem, certament moriràs";
- Conseqüència de la decisió: "... certament moriràs";
- "legal" per ser "tutelat" Bé: La vida i La llibertat.

Si el recompte de la Bíblia que Déu va deixar l'arbre sense previ avís al jardí, i plantar entre d'altres arbres similars i, sense saber-ho, l'home va menjar del fruit i va morir,

acusar Déu d'estar en silenci, injusta i sense amor per les seves criatures.

Mari, després d'interrogar a La motivació de Déu posar l'arbre Del coneixement del bé i del mal al mig del jardí, satiritza la narració dels esdeveniments després de la caiguda de l'home i suggereix que Déu estava sent sàdic:

“Quan ES va violar la llei, Déu – Jutge Totpoderós – fins i tot simular una persecució, com si sabessin tots els possibles amagatalls. Amb els àngels mirant i divertint-se amb la broma (la vida per a ells també han de ser molt molest, ja que Llucifer havia deixat el Cel), Ell va començar a caminar. Mari va pensar com passatge de la Bíblia que faria una bella escena d'una pel·lícula de suspens: els passos de Déu, sembla espantat que la parella va intercanviar entre si, les cames de sobte es va aturar al costat de la memòria cau” Ditto.

Què advocat Mari de la novel·la és, molts ho fan en un dia a dia. Utilitzeu els seus coneixements professionals, o la seva formació acadèmica per aplanar el que no entenen.

Els passos de Déu en L'edén faria una escena en una pel·lícula de suspens? Déu té peus? Déu simula una persecució? Déu era sàdic?

Coneixements jurídics, històrics i fins i tot científiques suficients per avaluar les preguntes anteriors. Però si vostè té coneixement de La Bíblia, no hi ha obstacle en cap passatge de la Bíblia.

Generalment la visió incauts aquest tram de la Bíblia Déu en la seva glòria i majestat, però, cal no oblidar que a la Bíblia hi ha nombrosos esdeveniments teofania. Teofania és un concepte teològic de la natura que significa la manifestació de Déu en qualsevol lloc, cosa o persona. Els esdeveniments van comptar més cridaner es refereix al poble d'Abraham (Gènesi 18: 1 -2) i Moisès (Èxode 3: 2 -6).

Però la teofania més important es va produir a l'Edèn perquè Adam va ser creat de la pols de la terra i es relaciona directament amb la imatge mateixa de Déu – Crist. Qui és la imatge mateixa de Déu? L'escriptor als Hebreus diu: Crist, el Fill de Déu (Hebreus 1: 2 -3). Jesús és la imatge mateixa de Déu, hereu de totes les coses, i per ell va ser fet el món, incloent la creació d'Adam (Proverbis 30: 4).

Quan Déu va dir: “Fem l'home a imatge, d'acord amb La nostra semblança” (Gènesi 1:26), la imatge mateixa de Déu estava a càrrec d'aquesta tasca. Com Déu va crear l'home a La seva imatge? La mateixa imatge Del Déu invisible, El Verb etern, que era encarnar, també responsable de tota La creació, va crear l'home com la seva figura (Gènesi 1:27; Romans 5:14).

Recordant que La xifra no és La imatge mateixa de les coses, només tenim glorificat Crist és la imatge i semblança de Déu, i només els homes que tornen a aparèixer amb ell aconseguir el propòsit etern estableix l'Edèn que és per a l'home com a imatge de Crist, segons la visió de Crist, qui és la imatge de Déu (Gènesi 1:27).

Déu va crear l'home a La imatge de Crist com Aquell que és com Ell, és a dir, com el seu Fill. I com l'home va ser fet a La imatge Del Fill de Déu? El Fill de Déu (imatge de Déu) va crear. És a dir, pel que Déu creà l'home a imatge Del seu Fill, el Fill va crear (Gènesi 1:27).

És per això que Déu va formar (mans) l'home de la pols de la terra, i va bufar en el seu (respiració) al nas (la boca) (Gènesi 2: 7). D'altra banda, va plantar un jardí a Edèn, i va posar-hi l'home, que no és La imatge mateixa (expressat) abans d'una figura de Crist, que és la (exacta) a imatge de Déu expressa.

El Senyor Jesús va usar les seves mans per fer-li una ajuda per a Adam (Gènesi 2:21), va parlar amb la parella (Gènesi 3: 8), i la roba feta per a tots dos (Gènesi 3:21). O Adam no va

ocultar perquè va sentir passos abans perquè va sentir La veu de La imatge mateixa de Déu. ES van amagar perquè jo no volia Déu (teofania = imatge mateixa de Déu) els van veure sense disfresses.

Així com Crist es va aparèixer a Abraham, també va aparèixer i estava relacionat amb Adam, que era la seva figura **“Abraham vostre pare es va gaudir per veure el meu dia, i ho va veure, i es va gaudir”** (Joan 08:56; rom 05:14).

Per a aquells que no entenen aquests esdeveniments, sembla còmic un Déu totpoderós buscar una parella al jardí de l'Edèn, però Adam estava relacionat amb la imatge mateixa de Déu, perquè ell va rebre d'ell l'ordenança. A vegades El Senyor va visitar a la parella al jardí, pel que va fer a teofania, no immarcescible glòria.

La visita Del Senyor no era amb una veu de tro, com s'observa en altres aparicions, abans que Adam va parlar amb algú que era el seu igual, com ell. Després de la caiguda, Déu va parlar de nou amb Adam com sempre ho havia fet, i no amb foc, llamps, trons i foscor aterrir ell.

Ara, quan Déu els va cridar per acabar El dia, La parella va decidir amagar-se. Lluny de Déu simulat una persecució, abans que La parella és la que figura a amagar. Finalment, per sol·licitar de nou: **“On ETs?”**, Va dir Adam seves bogeries i La vergonya d'estar nu.

L'home és com Déu, coneixedors Del bé i Del mal (Gènesi 3:22). Adam i Eva van arribar a La 'serp' els va dir (Gènesi 3: 5), però, va fer ús de la separació de Déu.

No va ser Déu qui va imposar als homes de milers de regles i lleis que tenen. La necessitat de regles i lleis és una cosa naturalesa mateixa de l'home.

Fins i tot abans Del pecat, quan se li va preguntar per la serp, Eva exacerbar l'ordenança divina: **“No menjareu d'ell, ni**

li tocareu, perquè no morireu” (Gènesi 3: 3). Homes per a tu són les lleis, ja que creen les lleis, normes i es delecten en qüestions morals. Pune qualsevol que no encaixen en les seves regles.

Déu va crear l’home nu i els va donar cap llei contra La nuesa, però l’home es va sentir avergonyit de si mateix, i va decidir d’ofici a cobrir (Gènesi 3: 7).

Per què aplanar Déu, si tot el que Ell va crear era bo? “Però, oh home, qui ets tu, perquè Déu? ¿Dirà el got de fang al que ho va formar: Per què m’has fet així?” (Romans 9:20 -21)?.

Els encenedors només veuen l’ordenança divina un mitjà inventat per Déu per castigar l’home, però, ¿quin model de sistema legal és esperar a castigar a l’home: els sistemes legals vigents, o l’ordenança de L’EDÈN? Una cosa és preventiva en El sistema legal d’avui?

Finalment, fem èmfasi en La necessitat de fer preguntes, per absurd que pugui semblar a primera si estem interessats en el coneixement, però, en ser bombardejat per una pregunta, revisi la intenció de la pregunta.

Després d’aclarir la intenció de la pregunta, si no està segur, busqui la resposta en la Bíblia, com l’apòstol Jaume va ser clar quan va dir: “I si algú de vosaltres té falta de saviesa, demani-Déu, el qual dóna a tots abundantment i sense retret i se’ls donarà” (Santiago 1: 5).